

VIA DOLOROSA

1. Ármány és mesterkedés,
itt már minden hiába, az ítélet kész:
Jézust, kereszthalálra!
Ó, Uram! Elindult már a Te fiad,
igaz szívében ezer tűz, ezer fájdalom.

2. Vállát, súlyos kereszt, szívét, bús lelke
kínzó bánata nyomja,
tengernyi kín, tengernyi szenvedés,
egyetlen szívben, e jóra valóban.

3. Istenem! Oly súlyosak terheim,
lásd, Uram, már nem bírják lábaim.
Úgy omlok össze, mint gyenge kártyavár.

4. S Te, Szent Anyám! Mária!
Te mindig tudtad e szörnyű kint, mi várt reám.
Bocsáss meg nekem! És ne nézz most fiadra!
csak bocsáss meg, Anyám!

5. és, te, ember! Cirenei Simon! Most jössz csak,
most, hogy halálomhoz segíts?
Oly hosszú lesz még az út,
Uram, bocsájtss meg vétkeiket!

6. S töröljétek le könnyemet, töröljétek le véretem,
mert a kín járja testemet, a kín rágja lelkemet...
hús kendőd köszönöm, Veronika!
Tiszta az, mint a forrás, tiszta, mint a könny,
mely fájdalmam mossa szüntelen.

7. Erőm, szűnik, újra véges, ó, segíts meg Jó Uram!
segítsd meg Jézusod! Hisz oly nehéz az utam,
lábam összerogy, megremeg,
kérlek, segíts meg, segíts meg, Istenem!

8. Érzem már közeled, érzem már jóságod,
köszönöm az erőd a végső kitartáshoz,
ám, itt asszonyok remélnek szerte körülöttem,
adok az erődből, a reményből, szívesen...
Asszonyok, bízzatok, bízzatok még bennem!

9. Remény... remény. Látod, Uram! Látod?
most ismét el hagy erőm,
harmadszor esik el Krisztusod.

10. Szólíts hát végre magadhoz!
Testem már meztelen. Ruháim elvették,
semmi vagyok csak, csak egy lélek,
kín és emlékezés, már ez maradt nekem!

11. S a tömeg, Uram! A tömeg!
Ujjong, visít, kiáltoz!
Már feszíti Krisztusát!
Húsomban a szögek... a szögek!
Hallod halálos ritmusát a szónak?
Feszítsd meg Őt! Feszítsd meg!
Köpnék és átkozódnak.

12. Már nem tudom... nem tudom, hol van,
hová lett a jóság, hová a szeretet?
Ó, az Ember! Az emberek...
Uram! Ó, Egek!

Lelkem már Égbe szállt,
s látom, lent, nyűtt testemet...

13. a keresztről levesznek,
Anyám ölébe tesznek...

milyen áldott a kéz,
mely homlokom simítja,
szemem lecsukja,
álmom elaltatja.
Ó, Anyám, Mária!
Öledbe hajtom fejem...

14. ím már a sír vár. A komor és végtelen.
Ugye így akartad, Uram?

Haranghy Géza 2014-10-08